

SPOLU v lavici?

Druhý den školy a Hance to bylo docela jedno. Prázdniny stejně neměla ráda. Musela jezdit dvakrát na dovolenou. Na jednu dovolenou s mamkou a strejdu Patrikem a na druhou s tatškou a s tetou Helčou. Tím pádem nemohla chodit do stáje za Haluškou a navíc neměla ráda ani tetu Helču, ani strejdu Patrika.

Teta Helča bydlí s jejím tatškou v Brně. A mají malého Ládíka, dvouletého. Ukřičeného a vzteklého. Pořád jí říkají: „Měj ho ráda, je to tvůj bratříček.“ To ale není tak docela pravda. Je to jen polovičnický bratříček. A doma je to podobné. Tam je zase kromě ní, mamky a Patrika ještě malý Patriček. Jsou mu už sice tři roky, ale lepší než s Ládíkem to není. Ještě, že má Hanka svou Halušku. Když chce, může za ní jít třeba každý den, může se projet a dokonce už umí i jednoduché skoky. Haluška měří skoro metr a půl, je hnědá, má krásnou hřívu a... je to ten nejhezčí poník na světě.

Druhý den ve škole začal tím, že si paní učitelka Veselá udělala nový zasedací pořádek. Dokonce dodala, že ví moc dobře, jak děti ve čtvrté třídě začínají zlobit. Díky tomu ji posadila vedle Marušky a ještě k tomu do třetí lavice v prostřední

řadě! Hance připadá, že jí to paní učitelka udělala schválně. Nemůže říct, že by Marušku neměla ráda, ale je jí tak trochu ukradená. Ví o ní jen to, že má ve druhé a v páté třídě dva bráchy a doma ještě jednu malou ségru, že vždycky všechno umí a že nikdy nemluví jako ostatní děti (neříká „ty krávo“ a tak...) Prostě slušňáček. Ale to může mít i výhody. Hanka se rozhodne, že to vyzkouší. Nenápadně postrčí pouzdro na Maruščinu polovinu lavice. Maruška – jako by nic – nespouští oči s paní učitelky a vrátí pouzdro na Hancinu polovinu. Hanka to zopakuje ještě pětkrát. Maruška taky.

No, sice si nenechá nic líbit, ale snad to s ní půjde – pomyslela si Hanka, když odcházela ze školy. Přece se nemusím hned s každým, kdo si sedne ke mně do lavice, kamarádit. I když z vyjmenovaných slov už si toho moc nepamatuji. Možná by bylo dobré se s Maruškou trochu kamarádit a občas něco opsat. Ano, kamarádit se bude lepší než se nekamarádit – pomyslela si Hanka a pak už na Marušku nemyslela, protože za chvíli vezme kolem krku svoji malou Halušku.

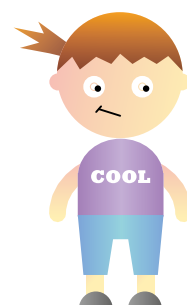
Myslíte si, že když někdo sedí vedle vás v lavici, že byste s ním měli kamarádit? Proč?

Co si myslíte o důvodech, které má Hanka proto, aby se skamarádila s Maruškou?

Myslíte si, že děti mohou kamarádit také se zvířaty, jako kamarádí Hanka s Haluškou? Je to stejné, nebo je v tom nějaký rozdíl?

Myslíte si, že se dospělí mohou dětem přikazovat, aby měly někoho rády?

Tak zase
příště...

Pozor!
Tohle jsou filozofické
otázky, které nemají
jednu jasnou odpověď!
Mají za úkol učit nás
přemýšlet, hledat
důvody svých tvrzení
a povídat si o nich.